MẤY VẦN THƠ

XUÂN MUÔN THUỞ

Mùa xuân ôi! Mùa xuân ôi!
Mùa xuân nhơn-loại lần đâu rồi!
Nắng ửng máu hồng trong khói lửa,
Hoa ngời sắc đỏ bốn phương trời.
Lòng xuân ủ-rũ ngùi tê-tái,
Ngàn tấm mây mù ảm-đạm trôi.
Địa-đàng thuở trước còn đâu nữa,
Dương-thế ngày nay khóc giữa cười.
Ô hay! Tử-khí tràn-lan đất,
Sóng loạn ầm sôi, chửa thấy nguôi!
Cửa xuân khép lại: sầu dân-tộc,
Huyết-lệ nào vơi, vẫn đổ rơi.
Không mát trần-gian làn gió mới,
Hận thù dựng vách, cách chia đôi.
Ai thắp hương lòng dâng sám-hối?
Ai tìm Cứu-Chúa, gọi «Cha ơi»?
Mùa xuân hân-hỉ đi biền-biệt,
Biển chứa sầu cay men bốc hơi.
Im-lặng, ta nhìn muôn thế-hệ,
Nghe hồn rung-chuyển mối đau đời,
Nguyền mau trở lại xuân muôn thuở,
Cho mọi hoa lòng nở tốt-tươi,
Cho thấm nhơn-gian nguồn sống mới
Chảy từ thiên-thượng xuống nơi nơi.

KHUÔNG-THIÊNG

NẾU AI Ở TRONG ĐẤNG CHRIST THÌ NẦY LÀ NGƯỜI DỰNG NÊN MỚI.